

Sygn. akt IV KZ 18/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **K. B.**,
skazanego z art. 177 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 9 maja 2019 r.,
zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 8 marca 2019 r., sygn. akt II Wkk [...],
w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do uiszczenia opłaty od kasacji,

postanowił:

**zmienić zaskarżone postanowienie i pozostawić bez
rozpoznania wniosek obrońcy skazanego o przywrócenie terminu
do wniesienia opłaty od kasacji.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w K. nie uwzględnił wniosku obrońcy K. B. o przywrócenie skazanemu terminu do wniesienia opłaty od kasacji podnosząc, że stosownie do treści art. 126 § 1 k.p.k. przywrócenie terminu możliwe jest tylko i wyłącznie w odniesieniu do terminu zawitego, zaś zgodnie z art. 122 § 2 k.p.k. takimi terminami pozostają terminy do wnoszenia środków zaskarżenia oraz inne przewidziane w ustawie. Siedmiodniowy termin do uzupełnienia braków formalnych, polegających na niezłożeniu stosownych opłat (art. 120 k.p.k.) nie stanowi natomiast terminu zawitego.

Na to postanowienie zażalenie wniósł obrońca skazanego zarzucając istotne naruszenie przepisów postępowania, w tym art. 126 § 1 k.p.k. w związku z art. 120

§ 1 i 2 k.p.k. poprzez przyjęcie, że nie ma możliwości, aby termin do wniesienia opłaty od kasacji został przywrócony, bowiem nie jest to termin zawity, podczas gdy w ocenie skarżącego taki termin można przywrócić (postanowienie SN z 13 czerwca 1979 r., V KRN 124/79, OSNKW 1979, nr 1112, poz. 119), zwłaszcza mając na uwadze szczególne okoliczności niniejszej sprawy, w tym fakt, że opłata od kasacji została niezwłocznie uiszczona przez obrońcę, gdy ten dowiedział się o tym, iż wezwanie do uiszczenia tej opłaty zostało skierowane bezpośrednio do skazanego. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przywrócenie skazanemu terminu do wniesienia opłaty od kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie zauważyć należy, że Sąd Okręgowy w K., zgodnie z przeważającym stanowiskiem orzecznictwa i doktryny (np. postanowienia SN z dnia 10 kwietnia 2006 r., IV KZ 13/06, OSNwSK z 2006 r., nr 1, poz. 805; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 85/08, OSNwSK z 2008 r., nr 1, poz. 1867; z dnia 16 listopada 2010 r., III KZ 93/10, OSNwSK z 2010 r., nr 1, poz. 2264, S. Steinborn Sławomir, Komentarz do art. 120 Kodeksu postępowania karnego, (w:) S. Steinborn (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el., 2016, teza 6; J. Skorupka, Komentarz do art. 120 Kodeksu postępowania karnego (w:) R. A. Stefański (red.), S. Zabłocki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, WKP, 2017, teza 15) trafnie przyjął, że termin do uzupełnienia braków pisma procesowego, w tym poprzez wniesienie stosownej od niego opłaty, określony w art. 120 k.p.k. nie stanowi terminu zawitego w rozumieniu art. 122 § 2 k.p.k. i nie podlega procedurze przywrócenia (art. 126 k.p.k.). Powyższe okoliczności powodują, że przywrócenie tego terminu – niezależnie od podniesionych przyczyn jego niedochowania – pozostaje niedopuszczalne. W tej sytuacji złożony w tym przedmiocie wniosek nie powinien spotkać się z merytoryczną oceną, co miało miejsce w zaskarżonym postanowieniu, lecz w sytuacji gdy został skierowany na posiedzenie sądu – pozostawieniem go bez rozpoznania (postanowienie SN z dnia 6 kwietnia 2006 r., sygn. II KZ 12/06, LEX nr 182952). Kierując się powyższymi argumentami Sąd Najwyższy dokonał korekty zaskarżonego postanowienia w sposób określony w części dyspozytywnej, stwierdzając, iż brak jest w zaistniałej sytuacji podstaw

do merytorycznej oceny argumentów przytoczonych w zażaleniu obrońcy skazanego.